

РЕШЕНИЕ

№ 11238

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разглежда докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20221110102977 по описа за 2022 година

Предявени са кумулативно обективно съединени искиове, както следва: с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на уволнението, извършено със заповед от 30.11.2021 г. на Г. Йо., в качеството му на търговски пълномощник на ответника, както и неговата отмяна; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност при ответника, както и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 45 360 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 06.01.2022 г. до 06.07.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 21.01.2022 г. до окончателното плащане.

Ищецът И. Д. Д. твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника, в рамките на което е изпълнявал длъжността, Поддържа, че със заповед от 30.11.2021 г., връчена му на 06.01.2022 г., трудовото му правоотношение е било прекратено, считано от 30.11.2021 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – поради съкращаване на щата. Счита уволнението за незаконосъобразно, тъй като подписалото заповедта лице - Г. Йо. не е разполагал с представителна власт да представлява работодателя, доколкото не е бил упълномощен за това от двамата управители на дружеството и не е имал качеството на негов търговски пълномощник. Оспорва да е налице реално съкращаване на щата, тъй като Г. Йо. не е имал правомощие да съкращава щата в предприятието, поради което счита, че няма валидно взето решение за това от компетентен орган и по установения за това ред. Заявява, че от страна на ответника не е извършен подбор между работниците и служителите с еднакви или сходни трудови функции, като този факт изобщо не е бил отразен в оспорената заповед. Твърди, че дори такъв подбор действително да е бил извършен, то същият е незаконосъобразен, тъй като не са посочени показателите, които следва да се използват като критерий за оценка, а в случай, че такива са били заложили, счита, че дадената му оценка не съответства на действителните му качества. Допълва, че подборът е недобросъвестно извършен с цел трудовото му правоотношение да бъде прекратено и да не бъде допускан до работното си място след 30.11.2021 г. Предвид изложеното, моли съда да признае уволнението за незаконно и да го отмени, като го възстанови на заеманата преди уволнението длъжност при ответника. Претендира и обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното

уволнение в размер на 45 360 лв. за периода от 06.01.2022 г. до 06.07.2022 г. Претендира и разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, чието подаване от негово име е потвърдено и от назначения му по реда на чл. 29, ал. 4 ГПК особен представител - адв. В. Т., с който оспорва предявените искове при твърдението, че процесното прекратително основание е било налице. Поддържа, че Г. Йо. е разполагал с представителна власт да прекрати трудовото правоотношение с ищеца, тъй като с нотариално заверено в частта относно съдържанието и подписите пълномощно от 13.10.2020 г. на нотариус с рег. № 14 на НК същият е бил надлежно упълномощен да представлява дружеството като търговски пълномощник, поради което е разполагал с правомощие да прекрати трудовото правоотношение с ищеца. В тази връзка посочва, че не са настъпили обстоятелства, обуславящи прекратяването на пълномощията на търговския пълномощник Г. Йо., поради което ирелевантно се явява дали към момента на издаване на процесната заповед – 30.11.2021 г. дружеството се е представлявало само заедно от двамата назначени управители – В. Д. и М. Й.. Счита, че е налице реално съкращаване на щата, тъй като със заповед от 30.11.2021 г. е премахната заеманата от ищеца длъжност „.....“ и са били съкратени всички съществуващи към този момент щатни бройки на същата, в подкрепа на което е щатното разписание на длъжностите, в сила към 29.11.2021 г., изменение на разписание на длъжностите, в сила от 30.11.2021 г., както и щатно разписание на длъжностите, в сила от 30.11.2021 г., на които се позовава. Заявява, че търговският пълномощник е разполагал с представителна власт, тъй като е бил овластен да извършва всички действия, свързани с обикновената дейност на търговеца, в т. ч. и да прекратява трудовите правоотношения на работниците. Допълва, че в конкретния случай не е имал задължение за извършването на подбор по чл. 329 КТ, тъй като са били съкратени всички щатни бройки от заеманата от ищеца длъжност, която изцяло е отпаднала от щатното разписание на дружеството. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С определение от 23.03.2022 г., допълнено с протоколно определение от 15.06.2023 г., като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата относно наличието на съществувало между страните трудово правоотношение, в рамките на което ищецът И. Д. Д. е заемал длъжността при ответника, като със заповед от 30.11.2021 г., връчена му на 06.01.2022 г., същото е било прекратено, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – поради съкращаване на щата. За безспорно е отделено още и обстоятелството относно размера на последното получаване от ищеца брутно трудово възнаграждение при ответника, а именно: 7 560 лв.

Нещо повече, така отделените за безспорни факти се подкрепят и от данните, съдържащи се в писмените доказателства по делото – трудов договор № 50/17.05.2007 г., 2 броя допълнителни споразумения към него съответно от 03.01.2013 г. и от 14.09.2020 г., трудовата книжка на ищеца, съдържаща отразяване относно продължителността на трудовия му стаж в, както и относно прекратяването на трудовото му правоотношение с дружеството, считано от 06.01.2022 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – поради съкращаване на щата, както и заповед от 30.11.2021 г., издадена от Г. Йо., в качеството му на търговски пълномощник, която не се спори, че ищецът Д. е получил на твърдяната от него дата - 06.01.2022 г.

Видно от мотивите на заповедта, като основание за прекратяване на трудовото му правоотношение е посочен чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ, а като причини за това – съкращаване на щата съобразно заповед от 30.11.2021 г. на търговския пълномощник на - Г. Йо., който в това си качество е подписал и процесната прекратителна заповед от същата дата от името

на ответния работодател. Изрично в заповедта е отбелязано, че на служителя/работника следва да се изплатят обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск, както и обезщетение по чл. 220 КТ за неспазено предизвестие, съобразно КТ и уговореното в индивидуалното трудово правоотношение.

Не се спори, а и от представеното пълномощно с нотариална заверка на подписите и съдържанието съответно с рег. № 1261/13.10.2020 г. и с рег. № 1262/13.10.2020 г. на нотариус Нина Василева с рег. № 14 на НК се установява, че М. Ф. Й., действайки в качеството си на управител на, е овластила Г .Цв. Йо от името и за сметка на представляваното от нея дружество, да извършва всякакви действия и сделки, свързани с обикновената търговска дейност на търговското дружество, съобразно чл. 26, ал. 1 ТЗ, като в това число: да сключва договори с всякакви физически и юридически лица, да подписва споразумения за уреждане на взаимоотношенията във връзка със сключените договори, да сключва, изменя и прекратява трудовите договори между дружеството и неговите работници и служители, да сключва договори с мобилни оператори, комунални дружества, застрахователи, куриерски и пощенски дружества и др.

Установява се още, че по време на извънредно общото събрание на, проведено на 15.10.2020 г., с участието на двамата съдружници в дружеството - В. Ц. Д. и М. Ф. Й., е взето решение за изменение на чл. 43 от дружествения договор от 23.01.2011 г., както следва: „при няколко управители на дружеството те могат да бъдат овластени да действат само заедно, а управлението и представителството на дружеството също да се извършва от двамата управители и съдружници само заедно“.

Видно от служебно извършената справка по партидата на ответника в Търговския регистър в периода от 12.01.2011 г. до 22.10.2020 г. дружеството се е представлявало от двамата му управители - В. Ц. Д. и М. Ф. Й. заедно и поотделно, като промените от 15.10.2020 г. относно начина му на представляване – само заедно, са вписани на 23.10.2020 г.

Със заповед от 30.11.2021 г., издадена от търговския пълномощник – Г. Йо., във връзка с настъпили промени в търговската политика и дейност на, считано от 30.11.2021 г. са взети следните решения: 1/ да се извърши съкращение в структурното щатно разписание, като изцяло бъде съкратена длъжността „.....“ и всички съществуващи щатни бройки на посочената длъжност – 3 броя, след което същата да бъде заличена от структурното щатно разписание на дружеството; 2/ вследствие на приетите решения да се изготви ново структурно щатно разписание и 3/ към момента на издаване на заповедта и съкращаването на щата съществуващи и налични са общо 3 броя щатни бройки на длъжността: „.....“, от които: 1 брой – незаета и 2 броя – заети от служителите И. Д. Д. и Г .Цв. Йо като е възложено извършването на всички правни и фактически действия по прекратяване на трудовите правоотношения на посочените служители, вследствие на съкращаването.

Установява се още, че с щатно разписание на длъжностите на персонала в, в сила към 29.11.2021 г., се предвиждат 3 щатни бройки за длъжността „.....“, като след изменението му, в сила от 30.11.2021 г., същите са били премахнати, поради което в последващото щатното разписание, в сила от 30.11.2021 г., се предвиждат 0 щатни бройки за същата длъжност.

Представени са още 2 броя нотариални покани от 02.12.2021 г. на В. Ц. Д., в качеството ѝ на съдружник в, адресирани до „.....“ и Г .Цв. Йо чрез нотариус С. Т. с рег. № 65 на НК, с които тя изрично е оспорила извършените във вреда на дружеството действия, оспорвайки представителната власт на лицето, сключило от негово име договори за наем на недвижими имоти, които са негова собственост. Изрично в нотариалните покани Д. посочва, че се противопоставя и оспорва всички фактически и правни действия, предприети от Г. Йо., в качеството му на пълномощник на, тъй като дружеството се представлява от двамата управители заедно, а не само от М. Й.. Видно от представените разписки към всяка една от

нотариалните покани, същите са надлежно връчени на адресатите им съответно на 03.12.2021 г. и на 21.12.2021 г.

Представени са още 2 броя длъжностни характеристики, отнасящи се за длъжността „Мениджър продажби“, всяка от които е връчена на заемащите я лица - И. Д. Д. и ...отговорно на 17.05.2007 г. и на 03.01.2013 г., като същите установяват основните функции, трудовите задължения и отговорности, включени в съдържанието на посочената длъжност, както и организационната подчиненост на същата.

От представения в заверен препис екземпляр от трудовата книжка на ищеца И. Д. се установява липсата на последващо вписване относно започването на работа от него при друг работодател след прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника, считано от 06.01.2022 г., като този факт е бил потвърден и при извършената констатация в оригинала на същата в откритото съдебно заседание на 15.06.2023 г.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

В съдебното производство за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна доказателствената тежест лежи върху работодателя, който като носител на субективното преобразуващо право да прекрати чрез едностранно волеизявление трудовото правоотношение с работника следва да установи, че законосъобразно го е упражнил, в какъвто смисъл е и разпределената му с доклада по делото от 23.03.2022 г. доказателствена тежест. От друга страна, проверката на съда относно законосъобразността на уволнението съобразно принципа на диспозитивното начало в гражданския процес следва да бъде осъществена в рамките на наведените с исковата молба възражения и доводи за неговата незаконност, като съдът не може да обоснове решението си на факти, които не са посочени от ищеца, и не може да се произнася по правни и фактически основания, които не са въведени от него с исковата молба. Щом в исковата си молба ищецът не оспорва определен релевантен факт, следва да се приеме, че такъв довод за незаконосъобразност не е бил наведен и съответно съдът не следва да се произнася по него (в този смисъл - Решение № 216 от 06.10.2015 г. по гр. д. № 916/2015 г., III Г.О., ВКС и Решение № 258 от 01.07.2015 г. по гр. д. № 909/2015 г., IV Г. О., ВКС).

В настоящия случай, предмет на проверка е законосъобразността на извършеното със заповед от 30.11.2021 г. на търговския пълномощник на прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца И. Д. Д., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 КТ – поради съкращаване на щата, като предвид изложените с исковата молба доводи в тази насока, спорните по делото въпроси касаят основно три групи обстоятелства – 1/ изхожда ли тя от разполагащо с представителна власт да представлява ответния работодател лице; 2/ налице ли е реално съкращаване на щата и 3/ спазени ли са правилата на чл. 329 КТ за извършване на подбор.

Най-напред във връзка с възражението, че процесната заповед от 30.11.2021 г. е издадена от лице, което не разполага с представителна власт, а именно: Г. Йо., а не от представляващите лица към момента на нейното издаване – В. Д. и М. Й., следва да се отбележи, че несъмнено ответното дружество може да извършва каквито и да било правни действия, включително и такива по прекратяване на трудовите правоотношения със служителите си, единствено чрез свой надлежен представител. В случая, по делото не се спори, че положението върху процесната заповед подпис не изхожда от законните представители на дружеството, а същата е подписана от Г. Йо., представящ се за негов търговски пълномощник, като няма пречка представителната власт на последния да произтича от упълномощаване, какъвто е настоящият случай с оглед представеното пълномощно с нотариална заверка на подписите от 13.10.2020 г. /л. 27-28 от делото/, с което единият от законните представители на – М. Й. изрично го е овластила да прекратява

трудови договори между дружеството и неговите работници и служители. В тази връзка следва да се отбележи, че с ТР № 6/11.01.2012 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ВКС, ОСГК се възприема становището, че делегиране на работодателска правоспособност чрез упълномощаване при прекратяване на трудово правоотношение е допустимо и извън случаите на налагане на дисциплинарни наказания по чл. 192, ал. 1 КТ. Ето защо, няма пречка представителната власт на пълномощника да произтича от изрично овластяване от лицето, което принципно разполага с правомощието да прекратява трудовите правоотношения на служителите в дружеството, което ръководи. В случая, по делото не се спори, че към момента на съставяне на процесното пълномощно – 13.10.2020 г. ответното дружество се е управлявало и представлявало заедно и поотделно от всеки един от двамата му съдружници и законни представители – В. Д. и М. Й., като в този смисъл са и данните, отразени в справката по партидата на дружеството в Търговския регистър, от която става ясно, че към този момент представителната власт на всеки един от управителите на обхваща възможността да управлява и представлява същото самостоятелно. Нещо повече, макар по делото да няма данни относно първоначалния вариант на редакцията на чл. 43 от дружествения договор на ответника, действаща преди изменението на същия от 15.10.2020 г., то с оглед разпоредбата на чл. 141, ал. 2 ТЗ, следва да се приеме, че доколкото до този момент няма данни да е предвидено друго, всеки един от двамата управители на дружеството е могъл да действа самостоятелно. Изложеното обосновава извод, че принципно извършеното от страна на единия от управителите - М. М. в полза на Г. Йо. овластяване въз основа на нотариално завереното пълномощно от 13.10.2020 г. е породило своето действие. Както се посочи по-горе, от съдържанието на последното се установява, че въз основа на него посоченото лице е било овластено да извършва определени фактически и правни действия, част от които включват именно възможността за прекратяване на трудовите договори между дружеството и неговите работници и служители. Независимо от това обаче, сам по себе си този факт не обосновава извод, че към момента на издаване на процесната заповед от 30.11.2021 г. подписалото я от името на ответния работодателя лице – Г. Йо. все още е разполагал с такъв обем от представителна власт. Това е така най-вече с оглед данните по делото за осъществена впоследствие промяна в начина на осъществяване на управлението и представителство на ответното дружество, в какъвто смисъл е взетото още на 15.10.2020 г. решение от двамата му съдружници за изменение на чл. 43 от дружествения договор /л. 80-81 от делото/, според който занапред следва да се управлява и представлява от тях само заедно. В случая, макар да не прави изрично изявление за оттегляне на предоставените в полза на Г. Йо. пълномощия, от страна на упълномощителя – М. Й. е формирана и писмено е обективизирана настъпилата у нея промяна във волята й относно начина на осъществяване на управлението и представителството на дружеството, а именно: само заедно с другия управител – В. Д.. Установява се, че двамата съдружници, представляващи целия капитал на, са взели това свое решение единодушно – още на 15.10.2020 г., поради което няма основание да се приеме, че след тази дата представителството на дружеството следва да се извършва от посоченото в пълномощното от 13.10.2020 г. като търговски пълномощник лице – Г. Йо.. Представителната власт на управляващия предприятието работодател възниква от деня на надлежния му избор, т. е. считано от 15.10.2020 г., като без значение е моментът на вписване на настъпилата промяна относно начина на представляване на дружеството по партидата му Търговския регистър. В случая, по делото няма данни пълномощникът Г. Йо. да не е узнал за вече настъпилата промяна във волята на упълномощителя си – М. Й., обективизирана с взетото впоследствие решение от 15.10.2020 г., още повече, че същото е било вписано по партидата на дружеството още на 23.10.2020 г., поради което считано от този момент това обстоятелство е противопоставимо на всички трети добросъвестни лица. Нещо повече, на още по-голямо основание вписаната промяна следва да се счита за известна и на служителите на дружеството, каквито се явяват както ищецът И. Д., така и търговският му пълномощник Г.

Йо., поради което към момента на издаване на процесната заповед от 30.11.2021 г. същият е бил наясно, че представителството на се е извършвало само заедно от двамата съдружници, а не поотделно, за да се приеме, че съставеното в негова полза пълномощно от 13.10.2020 г. го легитимира като надлежен представител на работодателя. В случая, този извод на съда не се разколебава и с оглед евентуално приложение на разпоредбата на чл. 301 ТЗ, която следва да се приложи по аналогия и в отношенията между търговец – работодател и работник /в този смисъл - Определение № 841/05.12.2019 г. по гр. дело № 2237/2019 г., III Г. О., ВКС/. Това е така, тъй като по делото няма данни другият измежду действащите заедно съдружници и законни представители на ответното дружество – В. Д. да е осъществила поведение, насочено към потвърждаване на предприетото уволнение на ищеца И. Д. като извършено без представителна власт. Точно обратното, установява се, че изрично тя се е противопоставяла на извършените от името на представляваното от нея дружество действия чрез пълномощника му Г. Йо., за което свидетелства както представената електронна кореспонденция /л. 82 от делото/, така и изпратените от нея нотариални покани от 02.12.2021 г., изготвени непосредствено след съставяне на заповедта от 30.11.2021 г. /л. 42-49 от делото/, с които тя е оспорила всички фактически и правни действия, предприети от него, в качеството му на пълномощник на, като в този смисъл е било и изразеното от нейна страна становище в хода на процеса /л. 377 от делото/ с оглед предоставената ѝ от съда възможност да потвърди процесуалните действия, извършени от името на дружеството, чрез адв. И. Т., упълномощен от търговския пълномощник - Г. Йо..

Ето защо, с оглед липсата по делото и на данни за осъществени от страна на един от законните представители на – В. Д. последващи действия, насочени към потвърждаване на извършеното от името на дружеството прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца И. Д., както и с оглед вече възприетия по-горе извод за настъпила промяна във волята на упълномощителя – М. Й., съдът приема, че процесната заповед от 30.11.2021 г. изхожда от лице без представителна власт. В случая, безспорно е, че тя е подписана именно от Г. Йо., в качеството му на търговски пълномощник, но в същото време към този момент той не е бил овластен от двамата управители да извършва каквито и да било правни и фактически действия, като няма основание да се счита, че на същия не е била известна вече формираната воля на управляващите дружеството, че управлението и представителството му ще се извършват само заедно, обективизирана в решението от 15.10.2020 г., т. е. значителен период от време преди Йотов да прибегне до прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца.

На следващо място, следва да се отбележи, че относно търговските дружества в практиката на върховната съдебна инстанция се приема, че управителят, който организира и ръководи предприятието решава и всички въпроси, свързани с изменение на щата, както и сключване и прекратяване на трудовите договори /в този смисъл - Решение № 1391/20.12.1999 г. по гр. дело № 340/1999 г., III Г. О., ВКС/. В случая, с оглед вече възприетото по-горе, следва да се приеме, че посоченото лице не е могло валидно да формира и упражнява работодателски правомощия не само във връзка с прекратяване на трудови договори между и неговите работници и служители, но също така и във връзка с определяне на търговската политика и промяна на дейността на дружеството, в т. ч. и да взима и привежда в изпълнение решения за съкращаване на щата, както е сторил търговският пълномощник Г. Йо., издавайки процесната заповед от 30.11.2021 г. /л. 29 от делото/, с която са съкратени всички съществуващи щатни бройки на длъжността „..... Изявлението на работодателя за съкращаване на щата е фактът, който поражда съкращаването, а щатното разписание е документът, който материализира новото длъжностно разписание след промените. Ето защо, независимо от данните, които се извличат от съдържанието на представените 2 броя щатни разписания на длъжностите в, в сила към 29.11.2021 г., както и към 30.11.2021 г. /л. 30-32 от делото/, установяващи премахване на всички съществуващи 3 броя щатни бройки за длъжността „....., с оглед вече

формирани по-горе правни изводи за наличието към този момент на двама вписани управители, действащи само заедно, респ. относно липсата на представителна власт на търговския пълномощник на ответника, то в случая не би могъл да се направи извод, че предприетите от него еднолични действия, изразяващи се в издаване на заповедта от 30.11.2021 г., целяща промяна в щатната численост на работодателя, изхождат от оправомощено за това лице, респ., че съкращаването на щата е било валидно извършено от него. С оглед на изложеното съдът приема, че ответникът, чиято е доказателствената тежест и на когото това е надлежно указано, не е установил, че преди момента на извършване на процесното уволнение надлежен орган на работодателя е направил валидно волеизявление за реално съкращаване на щата в предприятието, в което е полагал труд ищецът И. Д..

Нещо повече, основаниято за уволнение по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ е приложимо само когато съкращаването на щата е реално, т. е. когато не само е премахната длъжността като щатна бройка, но и когато трудовата функция е престанала да съществува като съдържание на отделна длъжност, независимо от наименованието ѝ. Когато длъжността е премахната като наименование, но трудовата ѝ функция в съществениите си права и задължения е запазена като съдържание на новооткрита длъжност, е налице фиктивно съкращаване на щата. В случая, данните по делото сочат, че две от общо трите щатни бройки за длъжността „.....“ са заемани от ищеца И. Д. и Г. Йо., като видно от съдържанието на представените 2 броя длъжностни характеристики /л. 141-143 от делото и л. 147-150 от делото/ на всеки един от тях е било възложено изпълнението на напълно идентични трудови функции. В същото време обаче, по делото няма данни наред с прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца, ответният работодател да е предприел такова и по отношение на трудовото правоотношение с лицето, представящо се за негов търговски пълномощник. Нещо повече, индиция относно наличието на все още действащо трудово правоотношение с него е и фактът, че от името на ответното дружество Г. Йо. е получавал книжа по делото, представяйки се именно за негов служител. Съкращаване на щата по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ означава премахване, считано от един определен момент за в бъдеще, на отделни бройки /длъжности/ от утвърдения общ брой на работниците и служителите в предприятието, поради преустановяване на съответстващите на тези длъжности трудови функции. Именно поради преустановяване на трудовите функции запазването на трудовия договор е невъзможно и законодателят е предвидил неговото прекратяване на посоченото безвиновно основание. Липсата на данни по делото за осъществено съкращаване на всички служители, заемащи съответната длъжност, в т. ч. и служителят Г. Йо., обосновава извод, че реално възложените му трудови функции, изцяло съвпадащи с тези, възложени на ищеца, не са били преустановени, а вместо това продължават да бъдат изпълнявани от него, което означава, че представеното в табличен вид изменение на щатната численост в на практика не е било осъществено. Нещо повече, в случая дори да се приеме, че въз основа на представените изменения в щатното разписание реално са премахнати всички щатни бройки за заеманата от ищеца длъжност „.....“, до какъвто извод съдът не достига с оглед липсата на валидно направено волеизявление за реално съкращаване на щата в предприятието, както и липсата на данни за реално преустановяване изпълнението на всички трудови функции, включени в съдържанието на съкратената длъжност, то при липсата на изложени от него твърдения за осъществен подбор по реда на чл. 329 КТ, от страна на ответника не е установено също така и въз основа на какви критерий е счел за целесъобразно, че действието на трудовото правоотношение с един служителите, заемащ една от съкращаваните от него длъжности, а именно: Г. Йо., не следва да бъде преустановено.

На следващо място, с оглед изрично поддържания от ищеца довод в тази насока следва да се отбележи още, че по арг. от чл. 26, ал. 1 ТЗ търговският пълномощник е лице, упълномощено от търговец да извършва посочените в пълномощното действия срещу възнаграждение, като съгласно последното предложение на цитираната разпоредба упълномощаването следва да бъде в нотариално заверена форма за действителност.

Представеното пълномощно от 13.10.2020 г., макар и да е в изискуемата от закона нотариално заверена форма, не обективира учредена фигура на търговски пълномощник в полза на Г. Йо., съобразно императивната разпоредба на чл. 26, ал. 1 ТЗ. Това е така, тъй като с него М. Й., действайки в качеството си на управител на, го е упълномощила да извършва различни правни и фактически действия, но в същото време липсва уговорено възнаграждение. По делото не се твърди, а и не се доказва между представляващия търговеца и упълномощеното лице да е сключен договор, в който да са уговорени взаимните права и задължения между страните, респ. заплащането на възнаграждение в определен размер. В случая, анализирайки липсата на уговорка за възмездност между страните по упълномощаването, във връзка с обстоятелството, че то е извършено между съпрузи, а също така и, че самото пълномощно е съставено на 13.10.2020 г., т. е. непосредствено преди предстоящото изменение на дружествения договор от 15.10.2020 г., с което се предвижда съвместно представителство на от двамата му съдружници, действително се поражда съмнение дали издаването на процесната прекратителна заповед от 30.11.2021 г. от страна на Г. Йо. не представлява проява на допуснато от страна на работодателя нарушение на принципа за добросъвестност, уреден в чл. 8, ал. 1 КТ, в какъвто смисъл са изложените от ищеца доводи.

При тези данни, ответникът – работодател не е доказал наличието на предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – поради съкращаване на щата. Извършеното с процесната заповед уволнение е незаконосъобразно, поради което предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за неговата отмяна е основателен и следва да бъде уважен.

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

Основателността на иска се обуславя от незаконността на уволнението, до какъвто извод с оглед изложеното по-горе, съдът достига. Установи се още, че трудовото правоотношение между страните е имало безсрочен характер, в какъвто смисъл са представените трудов договор № 50/17.05.2007 г., както и служебна бележка с изх. № 853/14.03.2022 г. /л. 138 и л. 144 от делото/. Нещо повече, чл. 67, ал. 2 КТ въвежда оборимата презумция, че трудовият договор се смята за сключен за неопределено време, ако изрично не е уговорено друго. Ето защо, предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ също е основателен, поради което ищецът И. Д. Д. следва да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност при ответника.

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

Основателността на иска се обуславя от установяване на незаконността на прекратяването на трудовото правоотношение и оставането на ищеца без работа в резултат от уволнението за процесния период.

Обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ за вредите, които е претърпял работникът от оставането му без работа поради незаконното уволнение, се дължи не безусловно, а само при наличието на всички елементи от фактическия състав на цитираната разпоредба - незаконно уволнение, оставане без работа и причинна връзка между тях. При незаконно уволнение, съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 КТ, работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от шест месеца. В резултат на незаконното уволнение ищецът е претърпял вреди, защото не е получавал трудово възнаграждение след прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, което е в причинна връзка с него. Достатъчно доказателство за оставането без работа на незаконно уволнен работник или служител е обстоятелството, че в трудовата книжка няма отбелязване той да е започнал работа при друг работодател. В този смисъл са и мотивите към т. 2 от ТР № 6/2013 г. на ОСГК на ВКС, в които е посочено, че фактът на безработица може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово

правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липса на регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюро по труда като безработен, или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането без работа. В случая, въз основа на извършена констатация в открито съдебно заседание от 15.06.2013 г. и приетото в заверен препис извлечение от трудовата книжка на И. Д. /л. 126 - 133 от делото/ се установява, че в период от шест месеца след прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника той не е започнал работа при друг работодател, поради което съдът приема, че от негова страна е доказано оставането му без работа вследствие на незаконното уволнение през релевантния период. Съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1, вр. чл. 228 КТ размерът на обезщетението за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение се определя съобразно brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за последния пълен отработен месец. В случая, между страните не се спори относно размера на получаваното от ищеца брутно трудово възнаграждение преди прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника, а именно: 7 560 лв., поради което това обстоятелство също е отделено за безспорно с протоколно определение от 15.06.2023 г. Ето защо, общият размер на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ за периода от 06.01.2022 г. до 06.07.2022 г. се равнява на сумата от 45 360 лв. /6 x 7 560 лв./, колкото е и заявеният от ищеца такъв, поради което предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ също се явява основателен и следва да се уважи изцяло. Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 21.01.2022 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноси:

При този изход на спора – цялостна основателност на предявените искове, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят претендираните разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 650 лв., чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представеното платежно нареждане от 10.01.2022 г. /л. 419 от делото/. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд сумата от 1 974,40 лв., от която: 160 лв. /2 x 80 лв./ - дължима държавна такса по изцяло уважените искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и 2 КТ, както и 1 814,40 лв. /4 % от 45 360 лв./ - дължима държавна такса по изцяло уважения иск по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ. При този изход на спора, сторените от ответника разноси следва да останат за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на И. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. извършено със заповед от 30.11.2021 г. на Г. Йо., в качеството му на търговски пълномощник на, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – поради съкращаване на щата.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ И. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. на заеманата до уволнението длъжност при ответника

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, да заплати на И. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, сумата от **45 360 лв.**, представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 06.01.2022 г. до 06.07.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 21.01.2022 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **650 лв.**, представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, да заплати в полза на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **1 974,40 лв.**, представляваща дължима държавна такса по предявените иски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от днес (29.06.2023 г.) – арг. чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____